

2015

Voor u ligt de eerste Hofnieuws van 2015. Weer een aflevering vol met allerlei nieuws en nieuwtjes.

Zoals Nico al aangaf in het nummer van december, heeft hij daarin zijn laatste 'uit de pastorie' geschreven. Dat is ook heel letterlijk. Sinds 19 januari wordt de pastorie verbouwd. Keihard is er gewerkt om de pastorie helemaal leeg op tijd op te leveren. Zelf heb ik mijn toevlucht maar genomen in de pastorie van de AnnaBon, waar ik nu dit stukje zit te schrijven.

4 januari was de zondag waarop het nieuwe jaar werd ingeluid. Het was een feestelijke viering, waarin traditiegetrouw vele leden van de diverse koren de zang verzorgden. Nico Visser werd door Ton Broerse feestelijk in het zonnetje gezet met de erepenning van verdienste. In de overweging keek ik vooruit naar wat er dit jaar komen gaat.

- De verbouwing zal de komende maanden nog veel energie vergen van een aantal vrijwilligers. Het is een groot project, maar er komt een geheel nieuwe, mooie pastorie uit voort.

- Als u dit leest is het project 'gastspreekmaand' alweer halverwege. Met de gastsprekers die er zijn, reflecteren wij op de diversiteit die 'ons' Amsterdam kenmerkt.

- In de vastentijd wordt nu ècht voor de laatste maal hard gewerkt aan het project in Malawi. Nog eenmaal hoopt de stichting € 25.000 op te halen. Op 11 april zullen Ina en Nico de laatste sponsorloop voor Malawi organiseren. Dan wordt een lang hoofdstuk van de Martelaren van 'er-zijn-voor-de-naasten', afgesloten. Tegelijkertijd roept dat de vraag op, wie het stokje zal overnemen.

- Wie heeft interesse om met mij de Adventsactie 2015 en de Vasten-actie 2016 voor te bereiden?! Ik hoor het graag!

- In deze Hofnieuws staat voor het eerst de naam van Arthur Anderegg onder het stuk van de voorzitter. Op 17 november heeft hij het roer overgenomen van Ton Broerse. Arthur is daarmee nu voorzitter van het locatiebestuur van de Martelaren. Ton is vicevoorzitter van het Uniebestuur geworden en zal om die reden zich vooral bezig houden met bestuurszaken van de vijf parochies van de Unie Clara en Franciscus. Ton, dank voor al die jaren dat je het vele werk van de voorzitter gedaan hebt en deze stukjes schreef; succes met de grote, nieuwe, vrijwilligerstaak. Arthur, succes en heel veel dank dat jij je op deze manier voor de Martelarengemeenschap wilt gaan inzetten.

Er bestaat een wereldwijd netwerk, Initiatives of Change (IC). Het netwerk wil 'eenieder van ons uitdagen pionier te zijn voor een positieve verandering in de samenleving, te beginnen in het eigen leven'.

Ari van Buuren behoort tot dat netwerk. Op 8 maart zal hij zijn levensverhaal vertellen.

Daarmee wordt de Martelaren een klein beetje onderdeel van dat wereldwijde netwerk van mensen in beweging. En daarmee komt de vraag 'hoe willen wij bijdragen aan een positieve verandering in de wereld', heel dicht bij een ieder van ons te liggen.

2015. Een geheel nieuw jaar. Locatiebestuur en pastoraatgroep zijn hard aan het werk om er voor de Martelaren een goed jaar van te maken. Dat ook hier veel 'initiatieven tot verandering' tot stand mogen komen!

Coen van Loon, diaken

Als je vooruit wil, sta dan even stil!

Cordaid – Bond Zonder Naam, februari 2015

THEMA GASTSPREKERMAAND:

In wat voor Amsterdam leven wij?

In de Hofkerk, de HH. Martelaren van Gorcum, noemen wij februari '**gastsprekemaand**'. In deze maand komt een aantal gastsprekers aan bod die over een bepaald thema hun gedachten laten gaan. Dit jaar is dat thema: 'In wat voor Amsterdam leven wij?'.

Amsterdam was ooit een in meerderheid christelijke stad. In dit Amsterdam waren vluchtelingen steeds welkom, zoals Joden en Hugenoten. Thans wonen wij eigenlijk alleen maar met minderheden in Amsterdam. Amsterdam is misschien wel de meest diverse stad ter wereld. In 2014 woonden er 180 nationaliteiten. Het sterkst vertegenwoordigd zijn: Marokkanen, Turken, Duitsers, Britten en Ghanezen. Het aantal Oost-Europeanen is sterk groeiende.

Deze gegevens zijn een feit; het is niet terug te draaien. Dat stelt vragen aan iedere Amsterdammer. Hoe leven wij met elkaar? Staan wij open voor al die verschillen om ons heen? Trekken we ons terug op ons eigen eiland of proberen we echt in contact met elkaar te komen? Hoe kunnen we elkaar verrijken?! De gastsprekers vertellen ons over hun eigen ervaringen.

12 februari, een roadmovie uit 2008

De film van februari sluit aan op dit thema: **donderdag 12 februari, 20.00 uur themafilm 'Hof der Verbeelding'**. Het is een Roadmovie uit 2008 over twee hartsvriendinnen uit Amsterdam-Noord: de een uit een Marokkaans, de ander uit een Hollands gezin. Samen maken ze van alles mee in Marokko. De moeite waard!

Inmiddels hebben drie van de vijf themavieringen plaats gevonden. Op 25 januari introduceerden Leo Nederstigt en Ari van Buuren het thema onder de noemer 'presentiepastoraat': presentie zonder pretentie. Nico Essen vertelde op 1 februari het verhaal van de Irakese schoonmaker van onze kerk.

De Engelstalige katholieke parochie in onze wijk met zo'n 600 kerk-gangers en 40 nationaliteiten is op 8 februari door Peter Klos aan ons voorgesteld.

Zondag 15 februari

Op 15 februari werkt een student mee aan de viering waarin Leo Nederstigt voorgaat. Ouael Mousaoui vertelt over de '**Academie van de Stad**', die ook in Amsterdam actief is. Zij vertellen over hun maatschappelijke betrokkenheid via allerlei projecten: van een fietsdepot tot kijktuinen en een interreligieuze dialoogdag voor joodse, christelijke en openbare scholieren.

Zondag 22 februari

Op 22 februari gaat Coen van Loon voor met **pater Sedfrey Nebes** van de Missionaire Leefgroep SVD uit de St. Urbanusparochie in Duivendrecht. Deze communiteit bestaat uit vier paters, afkomstig uit China, de Filippijnen en Indonesië. Pater Sedfrey vertelt over zijn ervaringen in Nederland en Amsterdam.

FILMVERTONINGEN van de HOF DER VERBEELDING

De Hof der Verbeelding is sinds 2012 actief als groep van vrijwilligers die films vertoont in de Oude Sacristie van onze kerk. Vanaf 8 januari 2015 vertonen we maandelijks, m.u.v. de maanden juli en augustus, op iedere tweede donderdag een film. Hieronder staan de beschrijvingen van de films die wij van februari t/m april gaan vertonen.

12 februari

Over deze Nederlandse film uit 2008 heeft u hierboven al kunnen lezen. We vertonen deze film in februari omdat dat de maand is met gastvoorgangers. Het thema is: "In wat voor Amsterdam leven wij?...."

12 maart

Een Franstalige film uit 2012. De tachtigers Georges en Anne zijn fatsoenlijke, gepensioneerde muziekdocenten. Hun dochter Eva woont in het buitenland met haar gezin. Op een dag krijgt Anne een beroerte waardoor de liefdesband binnen de familie danig op de proef wordt gesteld. Het ouder worden, het uitzichtloos ziek zijn, de angst voor het lijden, de wil om te sterven en het zich opofferen door de partner worden zeer intiem en oprecht in beeld gebracht.

9 april

Een Engelstalige film uit 2010. Nadat zijn broer aftreedt wordt George nogal ongewild de nieuwe Koning van Engeland en gaat door het leven als George VI. Helaas stottert hij, wat niet echt Koninklijk overkomt. Hiervoor schakelt hij de hulp in van de onorthodoxe spraaktherapeut Lionel Logue wat resulteert in een reeks ongewone technieken en een bijzondere vriendschap.

Pastor Ari van Buuren is in het nieuwe jaar wederom de vaste inleider en gespreksleider. Vanaf 19.30 uur bent u welkom voor een kopje koffie of thee. De film start om 20.00 uur. Ingang aan de achterkant van de kerk via de kerktuin, over het pad naar de groene deur. Na afloop van de film is er gelegenheid tot napraten onder het genot van een drankje. Wij vragen een kostendekkende bijdrage van € 5,-.

I.v.m. rechten mogen wij geen filmtitels openbaar maken. Wij brengen u graag op de hoogte van de filmtitels en de data van de vertoningen via e-mail: hofderverbeelding@outlook.com.

Wij zien u graag op onze filmavonden.

René van Eunen - namens de Hof der Verbeelding

PENNING VAN VERDIENSTE

voor dhr. Nico Visser

Wellicht weet u, dat onze Parochievergadering ooit, ongeveer dertig jaar geleden, de zgn. Penning van Verdienste voor onze Parochie heeft ingesteld. Zo nu en dan wordt er in de Parochievergadering iemand uit

ons midden voorgedragen die in aanmerking komt voor toekenning van deze erepenning.

Dat moet een parochiaan zijn, die jarenlang met veel inzet, toewijding, ijver en volharding de parochie op bijzondere wijze belangeloos heeft gediend. Intussen is deze Penning in de loop der jaren aan een twintigtal mensen, soms echtparen, uitgereikt. Op 29 april van het vorig jaar heeft de Parochievergadering unaniem het besluit genomen de Penning van Verdienste uit te reiken aan de heer Nico Visser. Pas op de eerste zondag van het nieuwe jaar kon ondergetekende de Penning aan hem overhandigen.

Ik zei toen: "Natuurlijk hadden we vorig jaar de Penning al aan u willen uitreiken. Echter de omstandigheden waren er toen helaas niet naar. Namelijk, tot groot verdriet overleed uw vrouw Hannie op 30 april.

Geen situatie om de Penning uit te reiken. Maar ook in oktober, toen zich een gelegenheid voor leek te doen, kwam het er niet van, omdat er -vanwege vakanties- geen enkel familielid van u bij een plechtige uitreiking aanwezig kon zijn."

In 1976 werd dhr. Visser gekozen tot lid van de Parochievergadering en heeft dat zeker tien jaar gedaan. Daarna is hij gevraagd de financiële administratie en de boekhouding van de parochie bij te houden. En dat doet hij tot op de dag van vandaag. Dus ruim 28 jaar.

Nu is de duur van deze bezigheid natuurlijk al indrukwekkend, maar de Parochievergadering en het -bestuur hebben ook grote bewondering voor de nauwgezetheid waarmee dhr. Visser dat al die jaren heeft gedaan.

"Geen cent blijft er door u onopgemerkt, geen stuiver blijft er aan de strijkstok hangen. Elke collecte wordt zorgvuldig geteld en herteld. Elke factuur of declaratie wordt spoorlags overgemaakt. Mijnheer Visser, ik weet zeker: als alle bankiers zich de afgelopen jaren zó secuur en verantwoordelijk hadden gedragen, er beslist geen financiële crisis in de wereld geweest was."

Daarnaast heeft Nico Visser vele werkzaamheden voor school, sportverenigingen en stichtingen verricht. In april 2011 werd hij vanwege al deze verdiensten door koningin Beatrix benoemd tot lid in de orde van Oranje-Nassau. Op 4 januari werd daar dus de Penning van Verdienste

aan toegevoegd. **Mijnheer Nico Visser: dank en felicitaties namens alle parochianen!**

Ton Broerse

NIEUW INITIATIEF: DOOPAVONDEN

De afgelopen weken hebben al heel wat mensen gebeld met de vraag of hun kindje gedoopt kan worden. Als nieuw initiatief bieden wij deze doopouders twee avonden aan ter voorbereiding. Op deze avonden vertellen wij over wat er allemaal komt kijken bij een doop.

Het zal gaan over sacramenten en symbolen, maar ook over de belangrijke plaats van het H. Doopsel in een christelijk leven.

De doop is een moment waarop wij het leven vieren. In dankbaarheid kijken wij terug naar de geboorte en we zetten het kind op haar of zijn weg de toe-

komst tegemoet. Doordat wij deze avonden gezamenlijk doen kunnen de ouders elkaar leren kennen en met elkaar in gesprek komen.

De eerste twee avonden zijn op:

woensdag 4 maart en op donderdag 19 maart, van 20.00 tot 22.00 uur.

In verband met de verbouwing van de pastorie van de Hofkerk, zullen deze avonden plaatsvinden op de pastorie van de Anna Bonifatius, Tweede Oosterparkstraat 246, 1092 BV

Informatie en opgave bij pastor van Loon, cej.vanloon@kpnmail.nl.

Het Kinderkoor repeteert iedere vrijdagmiddag heel gezellig van 15.45 tot 16.30 uur. En kom er maar bij!

Wanneer zingt het Kinderkoor weer? **Zondagmorgen 8 maart**. Het is dan de 3^e zondag van de 40-dagentijd. We zijn op weg naar Pasen. Bijna op de helft.

De 40-dagentijd is de voorbereidingstijd op het Paasfeest.

Het is de tijd om echt eens aan een ander te denken, aan Jezus, die oog had voor de zieken, die de melaatsen weer opnam in de kring, die rondging om te dienen.

We vertellen die zondag het verhaal van de gelukkige prins.

*De prins had alles weggegeven
heel zijn mooie gouden lijf...*

Waarom?

Zodat de armen konden leven.

Lijkt die prins niet op Jezus?

Daarover gaat het. En dan zingen we de mooiste liedjes.

Samen met de LWM.

Maak het mee!

Sponsorloop????

Er is toch altijd een sponsorloop in de 40-dagentijd?

Wij willen heel graag dat het mooi weer is. Daarom houden we de sponsorloop ietsje later, op de 1ste zaterdag na Pasen, **zaterdag 11 april**. Wij lopen nog één keer voor onze school in Malawi. Dan is die helemaal af. Ik wens jullie een goede 40-dagentijd.

Nico

DE PASTORAATSGROEP VAN DE MARTELAREN

Sinds enkele jaren kent onze parochie een pastoraatsgroep. De groep werd officieel geïnstalleerd in maart van het vorig jaar door het toenmalige parochiebestuur van de Martelaren. Tot zijn pensionering werkten wij in de pastoraatsgroep samen met pastor Nico Essen. Sinds begin september 2014 maakt de nieuwe eerst aanspreekbare pastor van de Martelaren, Coen van Loon, deel uit van de groep.

De pastoraatsgroep bestaat verder uit: Janneke de Bruin, Elly Molenaar, Ari van Buuren en ondergetekende. Nico heeft zich uit de pastoraatsgroep teruggetrokken.

De pastoraatsgroep heeft als aandachtsgebied alles wat in de breedste zin van het woord te maken heeft met het pastoraat en de liturgie in onze parochie. Was de groep aanvankelijk nog een beetje zoekende – welke concrete onderwerpen pakken we aan? -, met de komst van de nieuwe pastor zijn er steeds meer zaken die onze aandacht vragen. Zo hebben we uitvoerig stilgestaan bij het rooster van de zondagse vieringen, dat sinds kort voor de gehele Unie Clara en Franciscus (de

vroegere regio) wordt gemaakt. We hebben – uiteraard – veel aandacht besteed aan de ernstige problemen rond het (niet-)voorgaan van Huub Oosterhuis in november en daar ook nadrukkelijk onze grote bezorgdheid over uitgesproken. We hebben, om nog een kleiner voorbeeld te noemen, op verzoek van Coen van Loon gesproken over het verzamelen van spullen voor de Voedselbank, achterin ons kerkgebouw.

Met de komst van Coen is – voor iedereen die zich betrokken voelt bij de parochie die ons dierbaar is – een nieuwe periode aangebroken.

Onvermijdelijk brengt dat in deze beginperiode enige gewenningsproblemen en “de kinderziekten van een nieuwe situatie” met zich mee. Niet vreemd na de lange periode, zo’n 27 jaar, dat Nico Essen onze zeer gewaardeerde pastor was. Nico blijft als vrijwilliger taken voor onze parochie vervullen. Coen heeft ongeveer de helft van zijn werktijd beschikbaar voor de Martelaren.

In de komende tijd wil de pastoraatsgroep zich grondig bezinnen op de toekomst van de Martelaren. We zullen dat ook doen in overleg met het Locatiebestuur. Enkele jaren geleden is de zogenaamde Visienota verschenen. Hierin werden allerlei lijnen naar de toekomst van de Martelaren geschetst. Kort gezegd werd hierin beschreven wat voor parochie we willen zijn: welke verworvenheden willen we beslist handhaven en welke vernieuwingen voeren we door? We willen opnieuw stilstaan bij belangrijke vragen: wat voor Kerk willen wij zijn, hoe houden we onze eigen geloofsgemeenschap vitaal, hoe kijken we aan tegen de liturgie in onze parochie en welke pastorale voorzieningen vinden we belangrijk, hoe houden we de eigenheid van onze gemeenschap in stand, hoe zorgen we dat de huidige parochianen zich bij ons thuis blijven voelen en hoe gastvrij zijn we tegenover nieuwe mensen die zich bij ons willen aansluiten?

Er zullen keuzes gemaakt moeten worden en er moeten prioriteiten worden gesteld. En natuurlijk kijken we ook naar de ons omringende wereld. De parochie hoort bij het bisdom Haarlem-Amsterdam en maakt deel uit van de Unie Clara en Franciscus, waarin we met andere parochies samenwerken. De kerk van de Martelaren staat midden in de Watergraafsmeer, tussen andere Watergraafsmeerse kerken, waarmee we nadrukkelijk verbonden willen blijven. En we zijn een actieve gemeenschap in de stad Amsterdam.

Wij denken dat het een noodzakelijke en waardevolle bezinning is waar we voor staan. En vanzelfsprekend willen we dat gesprek ook in de bredere kring van de parochie voeren.

Het zou heel mooi zijn als dat bredere gesprek plaatsvindt in een positieve en opbouwende sfeer. Dat we ons erbij laten leiden door waarden als respect, verdraagzaamheid, broeder- en zusterschap, compassie en bovenal hartelijkheid.

Het lijkt me een prachtig doel voor ons allen: in eendrachtige samenwerking bouwen aan een hartelijke Kerk, aan een hartelijke geloofsgemeenschap van de Martelaren van Gorcum.

Namens de pastoraatsgroep Martelaren, Frank de Haas

KOFFIE OCHTEND

Heeft u zin in 'n kopje koffie of thee en 'n praatje?

Dan bent u iedere 3^e dinsdag van de maand van harte welkom in de pastorie, Linnaeushof 94.

De eerstvolgende koffie ochtend is: 17 februari 2015

Een maand later zal de koffie ochtend zijn op dinsdag 17 maart 2015.

Tijdens deze koffie ochtend vieren wij de verjaardag van en met pastor Nico Essen.

U bent van harte welkom!

Daar de pastorie wordt verbouwd zijn de komende koffie ochtenden verplaatst naar de KOFFIEBEUK. Ingang aan de zijkant, tuin Hofkerk, groene deur.

INSTELLING LOCATIEBESTUUR

HH MARTELAREN VAN GORCUM

Tijdens de bijeenkomst van de Parochie Vergadering van 27 november heeft Ton Broerse als vicevoorzitter van het Uniebestuur het plan toegelicht om per parochie een Locatiebestuur te benoemen. Hierbij kondigde hij aan dat Arthur Anderegg als voorzitter, Caspar van der Leeuw als penningmeester, Coen van Loon als vertegenwoordiger van het Pastorale Team en Wim Noor als lid zijn benoemd. Andere kandidaten voor het Locatiebestuur zijn Karen Ates en Olaf Olmer.

De instelling van een Locatiebestuur is het gevolg van het feit dat er per 1 april 2014 er een personele unie is met een parochiebestuur voor alle parochies in Oost/Diemen/Duivendrecht. Dit overkoepelende parochiebestuur heet nu Uniebestuur. Het Locatiebestuur is kerkrechtelijk gezien een commissie, maar in de praktijk is het de bedoeling dat het Locatiebestuur bevoegdheden krijgt om namens het Uniebestuur te kunnen optreden in de parochie.

Het Locatiebestuur heeft niet alleen de taak om de activiteiten te coördineren binnen de lokale parochie maar ook om de belangen van

de parochie te vertegenwoordigen naar het Uniebestuur. Belangrijk te vermelden is dat in onze parochie de Parochie Vergadering zijn functie heeft behouden als kerkrechtelijk orgaan, dat het recht heeft om gekend te worden in het beleid dat de parochie aangaat. Het parochiebestuur als ook het Bisdom is verplicht om advies in te winnen van de Parochie Vergadering alvorens belangrijke besluiten kunnen worden genomen. In dat kader heeft de Parochie Vergadering haar akkoord gegeven op de instelling van het Locatiebestuur. Zij zal de verrichtingen hiervan nauwlettend volgen zodat de belangen van onze parochie goed gediend worden.

Na deze inleiding stellen de nieuwe voorzitter en penningmeester van het Locatiebestuur zich aan de hand van de volgende vragen aan u voor:

Arthur Anderegg – anderegg@xs4all.nl

Wat is je achtergrond?

Ik ben in 1966 geboren in Utrecht en heb sindsdien op vele verschillende plaatsen in binnen- en buitenland gewoond.

Sinds 1996 woon ik met veel plezier in Amsterdam samen met Ooshani waarmee ik in 2000 getrouwd ben. We hebben elkaar tijdens de studie in Philadelphia leren kennen. Ik studeerde daar bedrijfskunde en zij maatschappelijk werk. Inmiddels hebben we een gezin met drie kinderen Dilan (8), Kiran (10) en Kerani (10). In mijn dagelijkse leven houd ik me bezig met business development voor innovatieve bedrijven en mensen.

Wat is je motivatie?

Na zoveel jaar de zegen te hebben mogen ervaren van vieringen in de RK en protestantse kerk, vind ik het belangrijk mijn bijdrage te leveren, zodat de kerk kan blijven voortgaan om mensen te bemoedigen.

Sinds 2010 neem ik deel in het parochiebestuur van de Martelaren.

Ik ben onder de indruk hoe groot de inzet van de mensen is voor onze parochie. Toen Ton en Tim vroegen of ik voorzitter van het Locatiebestuur wilde worden kon ik niet anders dan ja zeggen.

Mijn diepste wens is dat we onze parochie niet alleen kunnen behouden, maar juist verder kunnen uitbouwen tot een centrum van inspiratie in de Watergraafsmeer/Oost.

Wat wil je bereiken?

We leven in turbulente tijden en het is gemakkelijk om hierin alleen het negatieve te zien. Er gebeuren echter ook vele goede dingen.

Mijn voormalige leermeester Paul de Blot zei altijd dat elke crisis een nieuwe kans biedt. Soms moet iets sterven opdat iets nieuws tot leven kan komen. Vanuit dat perspectief werk ik graag met iedereen samen

in een zoektocht naar nieuwe manieren om onze parochie te laten groeien. Niet in strijd maar in harmonie en in samenwerking met allen die het woord van Christus zichtbaar willen maken.

Caspar van der Leeuw

Wat is je achtergrond?

In 1987 ben ik geboren in de Amsterdam Oost en dus vanaf jongs af aan al parochiaan van de Martelaren. Met een enkele korte onderbreking heb ik al die tijd in Oost gewoond. In 2010 ben ik afgestudeerd als econoom aan de Universiteit van Amsterdam en tegenwoordig ben ik werkzaam in de financiële sector.

Wat is je motivatie?

Ik ben eigenlijk altijd frequent bezoeker geweest van de vieringen op zaterdagavond en zondag, in de beginjaren ook als lid van het kinderkoor, maar vooral na mijn studie wilde ik mij ook actief inzetten voor de parochie. Dit heb ik eerst gedaan via de denktank en vervolgens middels de Stichting Beheer en als lid van het Locatiebestuur.

Ik heb verschillende redenen om actief betrokken te zijn bij de parochie, maar de voornaamste reden is in mijn ogen dat onze kerk en het geloof een steun kan zijn voor mensen die dat nodig hebben. Door vrijwilliger te zijn hoop ik mensen de kracht van het katholicisme te kunnen laten zien en op die manier een steentje bij te dragen. Dit kan uiteraard tijdens de vieringen op zondag en feesten als Pasen en Kerstmis, maar ook elk ander moment dat iemand steun nodig heeft. Onze kerk kan daar een belangrijke rol bij kan spelen.

Wat wil je bereiken?

Het belangrijkste is dat men zich blijft realiseren wat de positieve kanten zijn van de kerk, het katholicisme en religies in het algemeen. In een tijd van veel negatieve beeldvorming wil ik mensen graag wijzen op die positieve aspecten. Mijn doel is niet direct het bezoekersaantal op zondagmorgen te verviervoudigen, maar om mensen bij de Martelaren te betrekken door het organiseren van andere activiteiten of op andere manieren een geestelijke bewustwording te creëren.

VANUIT HET LOCATIEBESTUUR

Met aanvang van dit nummer neem ik het stokje van Ton Broerse over om u te informeren over de gang van zaken binnen de parochie.

Laat ik beginnen te zeggen dat er heel veel plaats vindt in de parochie en dat ik me zal moeten beperken. Wilt u dat er meer aandacht be-

steed wordt aan een onderwerp, schroom dan niet om aan de bel te trekken. Naast Hofnieuws hebben we namelijk ook de website, e-mail nieuwsbrief, Twitter en Facebook.

Neem hiervoor contact op met redactie@hofkerk.nl, dan zorgen we er voor dat uw onderwerp onder de aandacht komt.

Pastoraatsgroep

Inmiddels zijn het Locatiebestuur en de Pastoraatsgroep al twee keer bij elkaar geweest om te praten over de richting die we als parochie-gemeenschap willen gaan. Het streven is tenminste 1x in de twee maanden bij elkaar te komen. Er zijn namelijk heel wat onderwerpen die op tafel liggen zoals hoe gaan we om met gastsprekers, wat doen we met de Oecumene, hoe zorgen we dat we als parochie aantrekkelijk zijn voor nieuwe aanwas, hoe vullen we de liturgie in, welke rol spelen de koren in de liturgie, hoe gaan we om met pastorale en diaconale zorg, hoe willen we met parochianen en belangstellenden communiceren? Samen met de Pastoraatsgroep en u als parochiaan willen we hier een nieuwe invulling aan geven. In dat kader willen we een bijeenkomst organiseren om samen met u het gesprek aan te gaan. Uiteraard willen we ons eerst hier goed op voorbereiden dus u hoort nog van ons.

Financiën

Bij het Hofnieuws ontvangt u ook de brief voor de Kerkbalansbijdrage. Deze is bedoeld is voor het in stand houden van onze parochie-gemeenschap. De kosten van de parochie worden volledig gedragen door de giften van u als parochiaan. Het Bisdom draagt hier niets aan bij. Integendeel, er gaat 15% van onze inkomsten naar het Bisdom want ook zij zijn afhankelijk van de giften van de parochianen.

Sommige mensen doneren uitsluitend voor het onderhoud van het kerkgebouw. Uiteraard zijn alle giften welkom, maar ik zou u willen verzoeken na te denken over wat de parochie voor u betekent. Als u denkt dat onze parochie een belangrijke rol vervult in de levens van mensen, dan doe mee aan de Kerkbalans zodat straks ook anderen hun inspiratie en geloof bij onze gemeenschap mogen vinden en beleven.

Er valt nog heel veel meer te schrijven wat er in de parochie gebeurt. De ruimte is echter beperkt. Abonneer u op de nieuwsbrief@hofkerk.nl om regelmatig op de hoogte te worden gehouden. Mocht u geen internet hebben, laat het ons per post weten en dan zorgen we dat de nieuwsbrief ook achter in de kerk beschikbaar komt.

Namens het Locatiebestuur een hartelijke groet,
Arthur Anderegg

KERSTLOTTERIJ 2014

Het was een succes!!! Hierbij de opbrengst van de kerstloterij 2014.

We hebben een bedrag opgehaald van € 566,10.

We waren heel blij met alle mooie prijzen die jullie ingeleverd hebben.

Omdat er zoveel prijzen ingeleverd zijn, hebben we gaan kosten hoeven maken.

We hebben veel reacties ontvangen van mensen die iets leuks gewonnen hebben. De opbrengst gaat geheel naar de Stichting Malawi (50%) en de kerk (50%).

Ik wil hierbij iedereen die meegeholpen heeft om deze loterij een succes te laten zijn heel hartelijk bedanken.

Ellie Togni

OECUMENE

De Vastenbrief van bisschop Eijk uit 2012 aan zijn parochianen is nog steeds te vinden op de website van de Raad van Kerken Nederland. Deze brief was in zijn geheel gewijd aan de Eucharistie. Ook de reacties zijn nog terug te vinden. Zie bijvoorbeeld hoe Jeanette van Andel reageerde: <http://www.raadvankerken.nl/?b=1948>.

Gezien deze telkens weer terugkerende discussie en gezien alle pijn en verdriet daaromheen, heb ik dit ingebracht in mijn eerste ontmoeting met dominee Rhoïnde Mijns en Martin Theile van de Koningskerk en dominee Dirk Jan Thijs van de Bron. We kwamen bij elkaar om de oecumenische viering van 18 januari voor te bereiden. Ik wist dat ik met dit gespreksonderwerp een traditie doorbrak die al jaren aanwezig is in de oecumene van de Watergraafsmeer.

Wij spraken er lang en intensief over. Voor ons alle vier stond één ding voorop: het gaat om datgene wat ons bindt; in een viering dient dat naar voren te komen; niet hetgene wat ons scheidt. Die lijn doortrekkende kwamen wij tot de conclusie dat wij dan, gezien alles wat er gebeurt, voortaan oecumenisch vieren in een gebedsdienst zonder het delen van brood. Uitzondering hierop is de viering in de Koningskerk op

Hemelvaart. Dat is een agapè-viering die teruggaat op een oude traditie van de Evangelische Broeder gemeente.

De viering in januari behoort bij het materiaal dat ieder jaar vanuit een bepaald land wordt aangeleverd. Het is onderdeel van de internationale week van gebed voor de eenheid. Dit jaar was het liturgisch materiaal voorbereid door christenen in Brazilië.

In onze gesprekken besloten wij tevens dit jaar voor het eerst in die week van gebed voor de eenheid drie gebedsdiensten te houden; in elke kerk één.

Wanneer ik dit schrijf ligt de oecumenische viering en twee van de gebedsvieringen achter mij. De oecumenische viering werd positief ervaren. Aan het begin kwamen kinderen van de verschillende kerken naar voren met kruiken water. Het water werd in een heel grote kruik gegoten om zo het samengaan te ondersteunen. Dominee Dirk Jan wees op al de verschillende kruiken van de kinderen. Zo verschillend zijn wij. Maar van binnen is ons verlangen gelijk als het water in die éne kruik. De gebedsvieringen waren intens en hadden ieder een eigen karakter. Het was fijn dat die woensdagavond zoveel mensen van de Koningskerk en de Bron naar de Martelaren waren gekomen en dat LWM bereid was die viering te ondersteunen. Zo ontstaan er weer nieuwe wegen....

Coen van Loon, diaken

LEVENSVERHALENMIDDAG MET ARI VAN BUUREN

zondag 8 maart

Sinds 2008 nodigt Initiatives of Change elk jaar een aantal mensen uit om op een zondagmiddag hun levensverhaal te vertellen. De vertellers delen met hun toehoorders hoe hun leven is verlopen en in hoeverre er een rode draad in te ontdekken is. Het zijn verhalen, die kunnen inspireren, bemoedigen, uitdagen, werken als een spiegel.

IofC is een wereldwijd netwerk van mensen van verschillende levensovertuiging met als gezamenlijk doel zich in te zetten voor een betere samenleving, te beginnen bij zichzelf. Ook Ari van Buuren, o.a. lid van onze Pastoraatsgroep, is door IofC (www.iofc.nl) uitgenodigd.

Hij vertelt op **zondagmiddag 8 maart 14.30-16.30 uur in de Koffiebeuk van de Hofkerk**. Toegang vrij. Een mailtje als u komt is prettig: avanbuuren2@upcmail.nl of info@iofc.nl.

Ari van Buuren is geboren in de Hongerwinter 1945. Als kind keek hij op zolder over de dijk uit op de Lek met haar schepen. En met zijn

vader lopend over het ijs zag hij oneindige diepten en verten. Dàt zijn al levens-metaforen! Taal boeide hem van jongs af – misschien de reden om theologie te studeren.

Er volgde een vaak pionierende loopbaan: onderwijs (Wassenaar), kerk (Zoetermeer), psychiatrie (Deventer) en in het UMC-Utrecht hoofd van de interculturele Dienst Geestelijke Verzorging. Mede hierdoor werd hij psychotherapeut en raakte hij voorgoed betrokken in de inter-religieuze dialoog.

In 2009 schreef hij een persoonlijk rouwboek 'De passie van leven, liefde en dood'. Ja, sterk als de dood is de liefde (Hooglied 8,6). Voor Ari is meer dan ooit –zowel persoonlijk als politiek en maatschappelijk– het thema van Jakob's gevecht met de Engel essentieel: "Ik laat je niet gaan tenzij je mij zegent!" (Genesis 32,26).

JE SUIS CHARLIE

Twitter brengt de wereld in mijn huis. Ontroerend was op 9 januari een foto die uit Syrië binnenkwam. Op de achtergrond de kapot geschoten stad Aleppo. Op de voorgrond een meisje dat haar gezicht grotendeels verbergt achter een bord met daarop 'Je suis Charlie'. Zelfs daar, in die omstandigheden... Voor mij is het een klein flikkeren van de Arabische lente. Arabische lente? Dat was toch 2011? Ja, maar hij mag niet vergeten worden.

Tahrir in Cairo, Taksim in Istanbul, de oorlog in Syrië die begon met het schieten op demonstranten die vrijheid en vrede zochten. Via twitter leerde ik lyad El-Baghdadi kennen, inmiddels verbannen, maar opgegroeid in de Verenigde Arabische Emiraten. (schrijven op blogs of in tweets kan je in diverse landen verbanning, duizend stokslagen, een hoge geldboete en/of zes jaar gevangenisstraf opleveren).

lyad sprak op het Oslo Peace Forum in oktober vorig jaar. De Arabische-lente-generatie organiseerde haar demonstraties via facebook en twitter. In feite riepen ze vanaf al die pleinen en, in landen waar het verboden is te demonsteren, via internet: 'wij willen gewoon leven naar onze eigen inzichten, in vrijheid en in vrede, zonder een regime dat ons een manier van leven oplegt'.

Iyad zei in Oslo: 'Hier wil ik vertellen over hoe een generatie haar stem vond, die stem verloor, over hoe we hem terug kunnen krijgen en waarom, ondanks alles, wij hoopvol blijven, en nooit, nooit het gevecht zullen opgeven'. Volgens hem wilden de regeringen in de Arabische wereld maar één ding: de roep om de opkomst van een Arabische democratie te stoppen, ten koste van alles.

Met de opkomst van IS in Syrië en Irak, en Boko Haram in Nigeria, zijn de ontwikkelingen sinds begin 2011 duizelingwekkend. In die landen, onder hun terreur, worden de onderwijsmethoden op de scholen nu gebruikt om kinderen en de jeugd een ideologie van dood, verderf en haat bij te brengen. Onthoofdingen, kruisigingen, mensen van een gebouw afgooien omdat ze homoseksueel zijn, de jeugd wordt gedwongen ernaar te kijken; het dient te horen bij hun opvoeding....

Iedereen die niet gelooft in het kalifaat is een vijand en kan (letterlijk) als een hond, als een niemans, behandeld worden...

Ik denk dat hieruit de haat en de koelbloedigheid te verklaren is van de aanslag in Parijs. In het Lady Reading ziekenhuis in Peshawar, Pakistan, zijn verpleegkundigen gedwongen hun werk gesluierd te doen. Zo niet, dan blaast de Taliban de flat op, waar zij wonen....

De Franse Pascal Bruckner is filosoof en schrijver. Al jaren strijdt hij tegen de radicale Islam. De aanslagplegers noemt hij Islamo-fascisten. En hij spreekt over een oorlog tegen onze vrijheid. 'Er is een vijand die ons de oorlog heeft verklaard, een vijand die de cultuur van het vrije Westen om zeep wil brengen. Wat wij doen of zeggen, dat maakt helemaal niets uit. Wij zijn een doelwit in een strijd van de radicalen, die zich niet alleen richt op de vrijheid van meningsuiting maar op alles waar wij voor staan.'

Iemand riep eens: 'De authentieke erfenis van het christendom is te waardevol om in handen van fundamentalistische halvegaren te laten'. Juist nu moeten we voor ogen houden dat datzelfde voor de Islam geldt. Gelukkig komen er in de media steeds meer moslims aan het woord die hun kant van het verhaal vertellen. Ik wacht nog op christelijke theologen die ons vertellen hoe zij tegen deze hele situatie aan kijken.

Er is een legende over een roodborstje: 'Op een dag zag zij bij Golgotha drie kruiselingen. Zij spreidde haar vleugels over haar jongen, opdat zij zulke ellende nog niet zouden zien'. Vervolgens trekt zij met haar snavel een doorn van de doornenkroon uit het voorhoofd. Een bloeddruuppel valt op haar borst en verft haar veren rood.

Niet je kinderen opvoeden in haat en vijandschap, maar hen juist beschermen daartegen.

Iyad eindigde zijn betoog met het toespreken van zijn zoon: 'Ismaël, ik zie je liever jong sterven, dan je op te zien groeien als een lafaard'. Vrij vertaald: sta altijd rechtop, verberg je nooit onder het maaiveld.

Iyad: "Onze vrijheid, onze waardigheid, of sterven terwijl je die twee tracht te bereiken. Ismaël, dat je lang mag leven en een hoop herrie mag schoppen. En mocht je ooit moeten kiezen tussen die twee, kies ervoor een hoop herrie te schoppen."

Dat ook wij nooit, nooit, het gevecht zullen opgeven.

Coen van Loon, diaken

MALAWI NIEUWS

februari 2015

Hevige overstromingen in Malawi

Eigenlijk weten wij niet waarover wij u het eerst moeten vertellen! Over de voortgang van de afbouw van St. Louis, of over de enorme overstromingen die in grote delen van Malawi kortgeleden plaatsvonden.

Een cycloon heeft over een groot gebied geraasd, eerst over Malawi, daarna Mozambique en tenslotte Madagaskar.

Grote sporen liet 'Bansi' na.

Vele doden, ingestorte huisjes, verdrongen vee, verloren oogsten, verwoeste infrastructuur.

Ook de omgeving van Mzedi is getroffen door de hevige regens en cycloon. Dakken van huizen zijn weggewaaid, huizen/hutten zijn door de zware regens weggespoeld, omdat ze niet met écht cement waren gebouwd.

De mensen die dakloos werden zijn o.a. opgevangen in de kerk-hal. De nood is hoog.

We denken dan: 'Waar ligt de hoogste prioriteit'? Is het de school of deze ellende? We kregen van diverse kanten uit Malawi verzoeken om hulp. Misschien mogen we u een stukje laten lezen uit de mail van Br. Henk van Heck.

"Beste Allemaal,

Eindelijk is er weer wat elektriciteit en kan ik jullie laten weten welk drama zich hier heeft afgespeeld.

Normaal gesproken komen de regens begin november, maar nu waren er begin december nog helder blauwe luchten en begonnen de mensen zich al zorgen te maken. Gelukkig vielen vlak voor kerst de eerste buien. Blijde mensen plantten al zingend de mais voor het nieuwe jaar, en na een paar dagen kreeg elk plantje een beetje kunstmest en dan maar hopen dat er genoeg regen zou vallen. Nou dat is er gevallen meer dan genoeg, veel te veel. 72 uur lang heeft het dag en nacht geregend en gestormd. Was dit de zondvloed?

Grote gebieden verspreid over bijna heel Malawi staan onder water, enkele honderden mensen zijn verdronken, meer dan honderdduizend mensen zijn dakloos geworden, grote gebieden pas ingeplant voedsel zijn weggespoeld. Radeloze mensen komen me vertellen dat hun huis in elkaar gezakt is. De zwakste hutten van de armste mensen waren het eerste aan de beurt. Wat moet ik? Ik heb op advies van de thuiszorg rollen plastic gekocht maar er is gebrek aan van alles want niet alleen de hutten zijn weggespoeld maar ook de inboedel.

Zonder kans op een beetje oogst gaat Malawi een hongerig jaar tegemoet. Verschillende mensen onder wie kinderen worden nog vermist.

Wijzelf hebben niet zoveel last van de overstromingen. Wij liggen hoog en onze huizen zijn degelijk gebouwd. Omgewaaide bomen vielen niet op ons huis. Water is er overal maar niet in de kraan want er is geen elektriciteit om het water in de tank te pompen. Dat is lastig maar er is mee te leven. Waar ik moeilijk mee kan leven is het feit dat ik zo weinig kan doen om het leed van al deze mensen een klein beetje te verlichten. Twintig rollen plastic zijn echt niet genoeg voor honderdduizend dakloze mensen, of hebben we toch te weinig vertrouwen? Uiteindelijk waren vijf broden en twee vissen genoeg voor duizenden hongerige mensen. Heel veel groeten vanuit Malawi's rampgebied.

Henk/Wladimir".

Mocht u een bijdrage willen geven voor de slachtoffers van de overstromingen, schrijf dan bij uw overma-

king: “**slachtoffers watersnood**”.

De broeders in Malawi zorgen dat uw hulp goed terecht komt.

Bezoek aan Malawi

Tijdens zijn bezoek rond de kerst en nieuwjaar aan Malawi heeft br. Henk Munnich zich op de hoogte gebracht van de bouw op St. Louis.

Die is voortvarend gegaan, het dak zit op het toekomstige natuurkundelokaal. Alleen het plafond van de klas moet nog worden aangebracht, alsook speciale werktafels en elektriciteit. De klas zal met de start van het nieuwe schooljaar in september a.s. in gebruik worden genomen.

De fundering van het volgende bouwdeel (bibliotheek en naai-klas) is klaar, de vloer kan worden gestort als de regentijd voorbij is.

Br. Henk Munnich heeft nog een keer naar Malawi gebeld en te horen gekregen dat St. Louis zelf geen schade heeft ondervonden van de wateroverlast. De broeders in hun huis in Mzedi en de kostschool evenmin, maar wel vele dorpelingen in de wijde omgeving. Wist u dat tijdens de regentijd ieder verkeer dagelijks soms enkele uren onmogelijk is, maar dat dit niets is vergeleken met wat nu door ‘Bansi’ is veroorzaakt.

Ons laatste project!

Ja, u weet het, ons laatste project voor Malawi wordt een veiligheidsmuur rond St. Louis. Er staat al een stuk, in 2012 gebouwd, maar het gaat om totaal 500 meter!

U las erover in Hofnieuws in de-cember 2014. Daar willen we dit jaar voor het laatst voor sparen en er met het houden

van de sponsorloop op 11 april
a.s. een flinke boost aan geven
onder het motto:

Mét 'n muur is St. Louis ook een veilige school!

De opbrengst tijdens de sponsorloop wordt met 33,3% opgehoogd door de Wilde Ganzen. Helaas heeft de W.G. dit percentage kortgeleden verlaagd met 50%! Doet u a.u.b. mee en sponsor de school dit jaar voor de laatste keer. Er is nog veel geld nodig!

Helpt u ons met dit laatste project dit jaar een mooi besluit te maken van onze langdurige inzet voor St. Louis?

De **deurcollecte met kerstmis** voor dit doel heeft het bedrag van €1.339 opgebracht. Een enorm bedrag! Alle gevers heel veel dank!
Wij staan er borg voor: er blijft **absoluut** geen dubbeltje aan de strijkstok hangen! Wij zorgen dat het goed terecht komt.

Met een hartelijke groet en bij voorbaat heel veel dank voor uw steun.

Bestuursstichting Lechner-Malawi

Triodos Bank:

IBAN NL 90 TRIO 0254 82 62 45 t.n.v. Stichting Lechner-Malawi

Voor informatie over de St. Louis school in Malawi en de stichting Lechner-Malawi : www.lechner-malawi.com

PERSONALIA

Onze overledenen:

Toos van 't Erve – Balk 81 jaar

Ze werd geboren als Toos Balk in Broekland, bij Apeldoorn, in een gezin met 9 kinderen. Zij woonden op een boerderij.

Ze kreeg verkering met André van 't Erve. Zij kende hem, zoals je ieder op zo'n dorp wel kent, maar op een dansavond raakte het aan. André wilde echter bij de politie en moest voor zijn opleiding naar Amsterdam. Ga je mee, Toos?

Na veel wikken en wegen trok ook Toos naar Amsterdam. In 1956 trouwden zij voor de wet, want dan kon je een woning krijgen. En in 1958 trouwden ze echt, voor de kerk. Ze kregen vijf kinderen en een

woning op de Linnaeushof. De kinderen hadden een gelukkige jeugd. Hoe graag gingen de stadskinderen naar buiten, naar de boerderij van oma.

Toos was een actieve vrouw. Ze had wat adresjes, waar ze huishoudelijk werk deed, en dat deed ze trouw en goed. Dat maakte ik zelf mee. Toen de hulp op de pastorie ermee stopte, werd Toos mijn hulp. En ik herinner me, dat er op een dag op de bank twee mooie kussentjes lagen. 'Dat maakt het hier wat gezelliger', zei Toos. Toos hield van gezelligheid.

Actief was ze in onze parochie: bij de Zonnebloem, organisator was ze van de activiteiten, bij de bezoekersgroep, de voorzitter, bij de koffie-beuk, altijd inzetbaar, en bij het Hofnieuws, ons parochieblad, hiervoor liep zij een wijk. Ze deed het graag. In 2006 werden André en Toos in onze kerk gehuldigd. Wij zongen hen toe:

*Toos is de spil van de bezoekersgroep,
word je 70 of 80, dan krijg je bezoek.*

*Die Toos brengt gezelligheid en zonneshijn,
wie weet er iets beters dan dit medicijn?*

Die André en Toos. Die André en Toos.

Daar rijmt maar één woord op: dat is grandioos!

Hoe actief was ze. Deed ze niet teveel? Je kon haar toch niet tegenhouden. 'Ik probeer het', zei Toos en wat genoot ze als het dan lukte.

André en Toos hadden samen een mooi leven, met een grote zwarte bladzijde daarin: de dood van Peter, hun schoonzoon, die als een zoon was. Een zwaar verlies, een groot verdriet.

Nu is er opnieuw zo'n groot verdriet. Wat zullen we je missen! Maar Toos wil ons troosten. Zij zei: Wij hebben het samen goed gehad, 56 jaar. Zoals het nu is, wil ik het niet. Ik kan niet meer. En dan zei ze: Alles komt goed! Dat was haar vaste gezegde. 'Alles komt goed'.

Daarmee sprak ze ook haar geloof uit. 'Alles komt goed'. (N.E)

Ben Pijnaker 58 jaar

Ben was lange tijd ernstig ziek. Hij vocht voor zijn leven. Hij wilde leven. Maar hij heeft het gevecht niet kunnen winnen.

Ben stierf met grote liefde om hem heen. Met Maria, die voor hem zong en voor hem bad en met zijn familie, die allen op tijd gekomen waren. Zo had Ben het gewild. Uit de liefde van ons heengaan. Uit de liefde, naar de liefde. Zo konden wij hem loslaten.

Wij namen afscheid van Ben vanuit onze kerk. Ben was van huis uit katholiek. Maar wij waren hier omdat dit de kerk is van Maria. Zij zingt in het Dames en Herenkoor, en als Maria hier zong, dan kwam Ben graag met haar mee. Het koor zong ook nu voor Ben, maar Ben had ook zelf muziek uitgekozen en hierbij teksten ter toelichting geschreven. (een samenvatting)

De ziekte is uiteindelijk sterker gebleken dan ikzelf. Ik wilde nog zoveel dingen doen, nog samen met Maria bijvoorbeeld op vakantie, of gewoon een potje tafeltennissen met vrienden, praten over politieke ontwikkelingen, genieten van het mooie weer, popconcerten en wat je allemaal nog meer kunt bedenken. Toen ik ziek werd lukte het mij twee keer om er weer bovenop te komen, een derde keer is mij helaas niet gegund. Muziek: Yesterday when I was young, Charles Aznavour.

Vervolgens klonk: He ain't heavy, he's my Brother, over broers die hun zieke broer ophalen uit het ziekenhuis, hij heeft een lymfhe-sarcoom en is vermagerd maar nog steeds aan de forse kant. Omstanders vragen of hij niet te zwaar is om mee te nemen, het antwoord is neen, niets is ons te zwaar, hij is tenslotte onze broer. Wij hadden in de familie al een goede band, door mijn ziekte is deze nog sterker geworden. Niets was figuurlijk te zwaar.

Helaas worden velen getroffen door de diagnose kanker, zo ook de zanger van The Scène Thé Lau, hij heeft ongeneselijke keelkanker. Het nummer 'Iedereen is van de wereld en de wereld is van iedereen' is een mooie treffende tekst. Maar ik heb ook bewondering voor de manier waarop hij in het openbaar met zijn ziekte omging; interviews, en afscheidsconcerten, dit verdient een groot compliment.

De wereld was en is vol van conflicten, meer idealisme over de zachte waarden in het leven zoals Vrede in de wereld, is van belang en kan geen kwaad.

Zoals John Lennon zingt: Imagine, John Lennon. (N.E)

Nel Ridder–Wester 93 jaar

Ik schreef over haar in het vorige Hofnieuws.

Ik bezocht mevrouw Ridder. Ze was heel ziek geweest, maar kijk nu. Ze zat gezellig met Marieke, haar aangetrouwde kleindochter, aan tafel. Ze waren aan het tekenen. Tekenen was altijd haar grote hobby. 'Heeft u de communie mee?' Ik liet Marieke het doosje zien,

vertelde dat dit het brood uit de kerk was, waarin God, Jezus, bij ons wil zijn.

Ze maakte het mee, dat oma een kruisje sloeg, haar handen vouwde en dat we baden voor oma, maar ook voor haar. Indrukwekkend vond ze het om mee te maken.

Nel Ridder–Wester. Ze dacht altijd aan anderen. Ze was oneindig lief. Maar deze boerewijsheid kende ze ook: wie veel geeft, die ontvangt ook. Wat ze zelf graag wilde, kreeg ze altijd voor elkaar, want je kon haar niets weigeren.

Ze was geboren in Edam. In de Beemster werd ze gevraagd een zieke mevrouw te verzorgen.

Die had een man en een zoon die weduwnaar was. Toen de mevrouw gestorven was, bleef ze in huis. Zij waren haar zo lief geworden. Ze trouwde de zoon, Cor Ridder, hij was slager en zij verzorgde haar schoonvader. Cor en Nel kregen zeven kinderen.

Toen zijn vader gestorven was, wilde Cor graag een slagerij beginnen in Amsterdam. Zo verhuisden zij uit de Beemster naar de Jacob Catskade, waar het grote gezin een mooie jeugd kende. Moeder was heel gastvrij. Je kon altijd mee-eten. Het was er als de wonderbare broodvermenigvuldiging. Er was genoeg voor iedereen. Er was altijd nog over.

Cor stierf in 1984, 76 jaar oud. Moeder heeft hem 30 jaar overleefd. Heel blij was ze met haar keuze om naar de Transvaalkade te verhuizen. Daar leefde ze met veel plezier. Aan bezoek heeft het haar nooit ontbroken. 'Alles komt hier het huis binnen', zei ze, ook ongenode gasten, maar er valt hier niets te halen. De politie is prima.

Ook ik bezocht haar zo af en toe. Trots liet ze me dan de foto's zien van haar achterkleinkinderen. Ze vertelde over haar favoriete heiligen. Maria natuurlijk, maar ook Antonius, -de jongens heten allemaal naar Antonius-, en Theresia, -de meisjes heten allen naar Theresia-.

Ze hield van het leven, maar als het einde komt, is het ook goed. Dan ging ze naar Jan, haar zoon, kortgeleden gestorven, haar zo grote verdriet. (N.E)

Neneh Fransje Wilson 91 jaar

Onverwachtst stierf ze. Ze was nog op het verjaardagsfeest van haar kleinzoon. De volgende dag kreeg ze een hersenbloeding. Te

midden van velen die haar dierbaar waren ontving ze de ziekenzalving. Kort daarna stierf ze.

Fransje kreeg de erenaam: Neneh. Een Neneh moet altijd klaar staan voor anderen, hard werken en zichzelf wegcijferen. Fransje heeft lang en intensief voor anderen gezorgd: Haar huis was het huis waarin zij haar kleinzoon Maikel heeft grootgebracht, maar er was nog een rij van mensen, die er korter of langer verbleven: Willy met haar eerste kindje, haar broer Eddy, toen hij zijn gezin verliet, de zussen van haar moeder te weten Peetje Louise, Tante Albertine, Bee, Tante Sientje en niet te vergeten haar vader en moeder toen ze bejaard waren. Enkelen in een fase van terminale ziekte. Allen kregen ze zorg en aandacht tussen het werk door.

Fransje heeft haar levenlang hard gewerkt. Ze pakte alles aan: wasvrouw en strijkvrouw in de stad, kinderoppas, werkster, broodbakster, kokkin in de maandgeldersclub op Moengo.

In Nederland was ze catering-assistent in het Slotervaart Ziekenhuis, en cateraar van huis uit. Wie kent niet haar pastei, pom, fiadoe en eksi koekoe? Ze was altijd aan het bakken en braden en doen.

Ze had ook een grote kennis van de Creoolse cultuur. Ze was een dresiman voor kinderen, behandelde fyo fyo, prikte de oorbelgaatjes, gaf gevraagd advies. Ze had een diepe kennis van de oude Creoolse slavencultuur die in rap tempo aan het verdwijnen is.

Ze kende de rouwliederen in het oude afro-Surinaams waarin nog veel Afrikaanse woorden voorkomen, de wintirituelen, de wasirituelen voor volwassenen en kinderen, de uitvaart-rituelen, de lobi-singi, gebruik van medicijnen en kruiden, kennis van de voorouder jorka en kabra, de voedselaboes, de winti-instrumenten en de specifieke liederen voor de leden van het Winti-rijk. Iemand vertelde aan haar oudste dochter: "Je moeder had zich eigenlijk met haar kennis een medicijnvrouw mogen noemen." Maar daarvoor was ze te bescheiden.

De gang naar Nederland viel haar zeer zwaar en het eindstation Venser was voor iemand die van het buitenleven hield, bijna niet te harden. Toen ze in het bejaardenhuis terecht kwam was haar grote verdriet dat ze niet meer kon zorgen. Ze wilde steeds maar boodschappen doen, eigenlijk om te blijven koken voor mensen zoals ze ruim zeventig jaar gedaan had. Het gaf ook irritatie want eigenlijk was het niet meer verantwoord.

Tenslotte: met het heengaan van Fransje werd een tijdperk afgesloten dat nog een lijntje had naar de slaventijd. Zij had immers

overgrootmoeder de slavin Constantia Doorson nog gekend. Een boom in de familie is geveld. Een oude hoge kankantie. Neneh Fransje, mi lobi tanta, waka boen! (Roline Redmond) (N.E)

Alie van den Heuvel – van der Horst 91 jaar

Ze was de jongste van een gezin van zeven, een gelovig gezin. Alie had veel ontzag voor haar vader. Op zijn bidprentje stond geschreven dat hij 'een rusteloze mens' was. Een man met een onbedwingbare arbeidslust, die van vroeg tot laat voor het gezin werkte. Hij zette zich in voor ontspanningswerk van de jeugd in zijn parochie'.

Vanaf haar jonge meisjestijd verzorgde Alie voor haar ouders het huishouden, ook nadat zij trouwde met Frans van de Heuvel in augustus 1945. Frans was sigarenmaker, hij kende de fijne kneepjes van het selecteren van de beste tabaksbladeren. Zij kregen twee kinderen, Tineke en Herman. Familie was altijd heel belangrijk.

Na de dood van haar vader in 1958, bleef Alie voor haar moeder zorgen. Toen zij niet meer alleen in haar woning kon wonen, kwam zij als vanzelfsprekend bij Frans en Alie inwonen.

Toen de kinderen groter werden, zocht Alie werk buitenshuis. Zo werkte ze tot haar pensioen als busbegeleidster van verstandelijk gehandicapten. Ze haalde ook haar diploma reanimatie, wat goed van pas kwam toen Frans hartproblemen kreeg. Frans had veel problemen met zijn gezondheid. Zonder morren aanvaardde hij wat hij op zijn bord kreeg. Maar in 1992 raakte hij geheel verlamd door de ziekte van Guillain Barré. Alie hielp hem zo goed als ze kon, maar veel verdriet kende ze ook, omdat ze zich zo machteloos voelde.

Frans stierf in 2002. Toen werden bij Alie de dementieverschijnselen steeds duidelijker zichtbaar.

De laatste jaren verdween het gesprek met haar in zijn geheel. Samen liedjes zingen, ging nog wel. Dit kinderliedje zong ze dag en nacht: Dag mijn lieve Jantje, morgen kom je in het krantje.

In onze kerk namen we afscheid van haar. Ontroerend was, dat we met haar kruisje ook dat van Frans in de kerk ophingen. Hier waren ze 70 jaar geleden getrouwd. Nu weer samen. (N.E)

Bep van der Burg – Börger 86 jaar

Na de dood van haar man Jan in 2002, werd Bep zelf ziek. De verzorging van Jan was zwaar geweest. Na ruim vier jaar alleen te zijn

geweest in 'het grote huis' voelde zij zich daar niet meer veilig en wilde ze weg. Zo kwam ze in de Open Hof. Ze kon het maar moeilijk toegeven, dat ze het daar eigenlijk wel goed vond.

'U ziet er goed uit', zei ik. 'Ja, daar vergissen mensen zich in. Dat is de buitenkant. Ik begin dement te worden,' zei ze toen. 'Ik weet dat heel goed, ik heb dat zoveel gezien. Ik heb met zoveel oudere mensen gewerkt.' Ik wuifde dat weg. Als je er zo over praat, dan valt het wel mee. Maar ze was er mee bezig.

Als je bij haar op bezoek was, dan leefde ze op. Dan kreeg je enthousiaste verhalen te horen over Jochem, haar kleinzoon, die in Oostenrijk op de ski's stond, en over haar kinderen. Trots raakte ze over hen niet uitgepraat. Je dacht haar even de H. Communie te brengen, maar je kwam niet weg. Als je dan toch resoluut opstond, en afscheid van haar nam, dan keek ze naar de foto van Jan. 'Ik wil best naar hem toe'. 12 jaar al miste ze hem. Hoe miste ze hem.

Ze kwam uit Vinkenveen en trouwde met Jan van der Burg uit het naburige Loenen. In Amsterdam begonnen ze in de Commelinnstraat een melkzaak. Zij kregen twee kinderen, Loek en Bernadette. Ze hadden het goed met elkaar, een fijn ouderlijk huis.

Jans gezondheid noopte hem om met de winkel te stoppen, in 1967, maar met volhardende zelfstudie verwierf hij een mooie baan bij Akzo. Bep werd bejaardenverzorgster en deed dat met hart en ziel.

Ze verhuisden naar de Joh. Keplerstraat, een heerlijk huis met een geweldige tuin, in onze parochie dus, maar zij bleven hun oude buurt trouw. De Anna bleef hun parochie en later de Anna Bonifatius. Hier waren zij actief. Bep zong in het koor, verzorgde de bloemen en was actief bij de Zonnebloem. Jan en Bep waren gelovige mensen. Praktisch gelovige mensen. Hun liefde voor zieken en kwetsbare mensen was vanzelfsprekend, maar die werd gevoed vanuit hun geloof.

Als waardering ontvingen zij de laatste paaskaars van de Anna. Deze kaars brandde bij haar op Driekoningen, de dag, dat wij van haar afscheid moesten nemen. Het licht dat ons vertelt van Pasen, van licht, sterker dan de duisternis. (N.E)

An Wemelink Entink – de Winter 73 jaar

An werd geboren in de Indische Buurt, was enigst kind, maar de families van haar vader en van haar moeder waren groot, kinderrijk, en zeer close met elkaar. An trok veel op vooral met haar nichtjes.

Toen ze zo'n 12 jaar oud was, verhuisden zij naar de Jacob van Lennepkade, in de parochie van de Vincentius. Na haar schooltijd werd zij verkoopster bij de V&D op de Bilderdijkstraat en ging ze naar de dansavonden, die vanuit de kerk georganiseerd werden door, ja door wie?

In de Krijtberg was een bloeiende instuif, met drukbezochte dansavonden en shows. De grote organisator hiervan was Jaap Wemelink Entink. Een pastoor vond dat die activiteiten ook in andere parochies georganiseerd moesten worden. En dat gebeurde, o.a. in de noodkerk Johannes de Doper aan de Westlandgracht. Jaap was daar met zijn vrienden en zag daar An. Haar gulle lach overrompelde hem. Hij mocht haar naar huis brengen en is -bij wijze van spreken- nooit meer weggegaan.

Ze trouwden in de Vincentius. Het was 1961. Daar beloofden ze elkaar trouw te zijn in voor- en tegenspoed. In 1967 kwamen ze op het Mendelhof in onze parochie.

An was een bescheiden vrouw, een lieve moeder voor haar kinderen. Heel close was ze met haar ouders en schoonouders. De grote feesten vierden zij altijd samen. Ja, samen gingen ze ook met vakantie. Blij was ze met Jaap en Jaap met haar. Een mooi en gelukkig leven kende ze.

An haar gezondheid was niet sterk. Van kindsfaan leed ze aan epilepsie. Bij een controle in 2007 werd een hersentumor ontdekt. Hoe An dat zelf beleefde, daarover praatte ze liever niet.

'Laten we het over wat leukere dingen hebben,' zo veranderde ze van onderwerp.

We hoopten dat chemo de tumor zou overwinnen. Maar in 2011 kreeg ze te horen: wij stoppen met de behandelingen.

Jaap zocht hulp van boven. 'De Martelaren van Gorcum moeten ons helpen, 19 voorsprekers in de hemel'. Een noeven bad hij. Maar zij redden An niet. 'De voorspoed hebben we gehad, nu dan de tegenspoed'. Haar dood was een verlossing. (N.E)

Dhr. Dondi, Franco Emilio Marcello 70 jaar

Franco was 22 toen hij naar Amsterdam kwam. Daar, in de danszalen rond het Leidseplein, ontmoette hij zijn toekomstige vrouw Rita.

Haar vader was granietwerker; zij was in 1948 net vier, toen zij vanuit Italië naar Nederland kwam. Zij kerkten al die jaren in de Bonifatius waar een bloeiende Italiaanse gemeenschap was. In

1981 verhuisden zij naar de Oetgensstraat waar zij tot op heden woonden. Zij kochten een huisje op tuincomplex Dijkzicht, achter de Makro. Was hij maar even vrij dan was hij daar te vinden. Veel heeft hij voor de tuinvereniging gedaan. Zijn interesses lagen bij Italiaanse geschiedenis (van Pompeï tot Mussolini) en koken.

Vanaf 1973 werkte hij bij Amero. De directeur memoreerde hoe hij ook na zijn pensionering daar nog kwam en dan een dag in de week voor het personeel kookte. In de zomer waren zij nog in Italië.

Daarna werd hij steeds zieker; zijn hart speelde op. De laatste twee dagen stond heel de familie om hem heen. Zo stierf hij op 22 november. Een week later werd hij vanuit de Martelaren begraven. Zijn kleindochter Serena hing het kruisje op, achter in de kerk.

(C.v.L.)

Onze dopelingen:

Kees Michiel van Asten

Jurre Sandor Antonius Szonyi

Robin Francis van Eunen 22 februari 13.30 uur

Naschrift

NEDERLANDSE MISSIEZUSTER IN NIGER

www.kerkinood.nl:

De islamitische terreurgroep Boko Haram wil in Niger alle christenen uitroeien. Dat schrijft een Nederlandse missiezuster, in een aangrijpende e-mail. Bij gewelddadige protesten in Niger tegen het Franse satirische weekblad Charlie Hebdo een week na de aanslag tenminste tien doden en 173 gewonden. Volgens de zuster waren deze gewelddadige protesten "op voorhand gepland", schrijft ze.

'Diabolisch'

"Met Kerstmis wilde Boko Haram al de kerken tijdens de nachtmis hier in Niger in de fik zetten en ons levend verbranden! Dat is niet gelukt om de één of de andere reden. Niemand weet het. Een samenloop van omstandigheden met die tekeningen van Charlie heeft de wereld in brand gezet. De christenen moeten dood, zo kunnen wij naar de hemel, zeggen de aanhangers van Boko Haram. Diabolisch. Maar we laten ons niet leiden door de angst. Liefde is sterker dan de haat. "Naast de cartoons van Charlie Hebdo over de islamitische profeet Mohammed is

ook de "sociale crisis in Niger" een oorzaak van de wrede protesten, schrijft de zuster.

'Waarom zoveel haat?

In haar e-mail, getiteld 'vrede', vraagt de zuster zich af waarom er zoveel haat en geweld is. "Vrede is niet zomaar een woord. We beseffen hoe broos alles is. We moeten hard werken aan de vrede en beginnen aan onze eigen bekering. Waarom zoveel haat? Geweld? Wij huilen. Tranen rollen. Jezus red ons."